

---

worden, en bij dit wonder dat stil kon gebleven zijn, maakte Jezus het bekend. En waarom was dit? Alleen om het bijgeloof te keer te gaan, en ook om Jäirus en zijn geloof te versterken. Het zou bijgeloof geworden zijn, als Jezus het niet bekend gemaakt had, want dan had de vrouw te huis komende aan hare vrienden, buuren en bekenden verhaalt dat zij genezen was geworden alleen door de zoom van zijn kleed aan te raken en dit zou dus aanleiding tot bijgeloof hebben gegeven, want de menschen zouden als dan gedacht hebben, dat de kracht van Den Heiland in de zoom van zijn kleed bestond, en dit was niet waar. Daarom maakte de Heiland het bekend en zeide: 'Er is kracht van mij uitgegaan.' Wij zien hier ook het bijgeloof tegen gaan door Jezus, door aan deze vrouw te zeggen: 'Dochter, uw geloof heeft u behouden.' Ten tweede zeide ik om Jäirus in zijn geloof te versterken. Dit was ook zoo, want er kwam een bedienden met de boodschap: 'O, Mijn Heer! Valt de meester niet meer moeilijk; het is niet noodig, U dochter heeft het reeds afgelegd (zouden wij zeggen). Zij is reeds dood.' Welk eene ijsselijke schok voor een vader, dit van zijn eenigste kind, van zijne eenigste dochter te hooren. O, hoe moet dit deze kinderlievende man gespeten en ontmoedigd hebben? Maar Jezus bemoedigd hem door hem te zeggen: 'O, Vreest niet, geloof maar.' Hieruit kon de man dus zijn vertrouwen en geloof in Jezus oefenen, daar hij gezien had wat de Heiland jegens de vrouw gedaan had.

(93) Jezus gaat dan met de menigte en de diep bedroefde vader naar het huis van Jäirus. Daar komende traden zij erin. Men vond er alreeds eene groote beweging. Het kind was reeds gewassen en ontkleed (wij zouden zeggen ontwijd) en het zelve lag ook al in de zaal ter begraving geschikt. De muzikanten, zangsters en huilsters waren er ook al. Men moet namelijk weten dat de Joden, voor al hetgeen zij deden, zeer voor het uiterlijke waren of het was verbazende, onuitsprekende blijdschap of in het oog vallende droefheid. Ook gebeurde het dan met menschen, die niet veel nalieten, waarop de betrekking niet heel naauw was en die wat de familie aanging niet veel betreurd zou worden, deze uitgelaten blijdschap of droefheid vergoed werd door menschen die rouwmisbaar maakten, zoo als muzikanten die ellendige treurmuziek maakten en door zangers en zangeressen die klaagliederen zongen en dan kwam er nog bij dat er ook huilsters gehuurd werden, welke niets anders deden dan schreijen. Vele van deze laatsten waren er op geleerd, zoodat zij eene vloed van tranen konden storten, welke in fleschjes opgevangen en bewaard werden. Uit dit alles kunnen wij Psalm 56 vs 9 verklaren.